

เหนื่อยแต่ไม่เคย เดินคนเดียว

นวนิยายรักโรแมนติก ชีวิตนักสู้เมืองใหญ่

บัณฑิตจบใหม่ที่กำลังหางาน กับนักศึกษาปีหนึ่งที่ทำทุกอาชีพเพื่อประทังชีวิต
พบกันในกะตึกของร้านสะดวกซื้อปากซอย และค่อยๆ กลายเป็นแรงใจ
ให้กันและกัน ในวันที่ชีวิตไม่ได้ง่ายสำหรับใครเลยสักคน

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์

| บทที่ ๑ — กะตึกที่เซเว่นปากซอย

เขื่อนาฬิกาชี้ดีกว่า อีรภัทร คงประเสริฐ หรือที่เพื่อนเรียกว่า "เอียร์" ยืนเรียง
กล่องข้าวลดราคาบนชั้นวางของร้านสะดวกซื้อปากซอยที่เขาทำงานกะตึกมาได้
สามเดือนแล้ว นับตั้งแต่วันที่เขาเรียนจบวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ด้วยเกียรตินิยม
แต่ยังไม่มีบริษัทไหนตอบรับเขาเข้าทำงานประจำสักที

งานร้านสะดวกซื้อไม่ใช่งานในฝัน แต่เอียร์เลือกกะตึกด้วยเหตุผลง่ายๆ คือมันไม่
เหนื่อยเกินไป ลูกค่าน้อย มีเวลานั่งเปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเก่าๆ ส่งใบสมัครงาน

และทำแบบทดสอบออนไลน์ระหว่างเฝ้าร้าน เขาไม่ได้เลือกงานมาก แต่ก็อยากได้งานที่พอไหว ไม่ใช่งานที่เผาผลาญตัวเองจนไม่เหลือแรงจะฝืนถึงอนาคต

ประตูร้านเปิดพร้อมเสียงกริ่งดังเบาๆ ตอนตีหนึ่งครึ่ง หญิงสาวร่างเล็กสะพายกีตาร์อะคูสติคเก่าๆ ไขว่ข้างหลัง มือหนึ่งถือหมวกสักหลาดใบเก่าที่มีเหรียญและแบงก์ยับๆ อยู่กันหมวกไม่กี่ใบ เดินตรงมาที่ชั้นข้าวกล่องลดราคาทันที สายตาเธอสอดส่ายหาป้ายลดราคาด้วยความเคยชิน

"เหลือกล่องไหนลดครึ่งราคาบ้างคะพี่" เธอถามพลางยิ้มเหนื่อยๆ ให้เชียร์ที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ เสียงยังแหบเล็กน้อยจากการร้องเพลงมาทั้งคืน

เชียร์ชี้ไปที่มุมชั้นวาง *"กล่องข้าวผัดกับกล่องผัดซีอิ๊วเหลือลดครึ่งราคาครับ หมดอายุพรุ่งนี้เช้า แต่ยังกินได้สบายๆ"* เขาสังเกตเห็นนิ้วที่แดงจากการดีดสายกีตาร์ และรอยเหนื่อยล้าใต้ดวงตาของเธอ

หญิงสาวหยิบกล่องข้าวผัดซีอิ๊วมาวางบนเคาน์เตอร์พร้อมนับเหรียญจากหมวกอย่างละเอียด *"วันนี้ร้องได้แค่ร้อยยี่สิบเองค่ะ คนเดินผ่านน้อยกว่าปกติ"* เธอพูดกับตัวเองมากกว่าพูดกับเขา แต่เชียร์ก็ได้ยิน

"ผมเชียร์นะคะครับ" เขาแนะนำตัวขณะสแกนบาร์โค้ด *"ทำงานกะนี้ทุกคืน ถ้ามาดึกๆ แบบนี้อีก เดี่ยวผมช่วยเก็บกล่องที่ยังดีไว้ให้นะ จะได้ไม่ต้องมาลุ้นว่าจะเหลือกล่องไหนบ้าง"*

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย ก่อนยิ้มกว้างขึ้นเป็น

ครั้งแรกในคืนนั้น "ขอบคุณนะคะพี่ อายคะ อารยา ทองสุข เรียนปีหนึ่ง อักษร
ศาสตร์"

นั่นเป็นครั้งแรกที่เธียร์ได้รู้จักชื่อของเธอ และเป็นครั้งแรกที่เขาารู้สึกว่ากะดึกที่
เจียบเหงาของเขาอาจไม่ได้น่าเบื่ออย่างที่คิดเสมอไป

| บทที่ ๒ — คนที่เข้าใจความเหนื่อย

สัปดาห์ต่อมา อายแวะเข้าร้านเก็บบทกึ๋นหลังเลิกร้องเพลงที่สถานีรถไฟฟ้าใกล้
บ้าน บางคืนเธอมาพร้อมชุดพนักงานเสิร์ฟจากร้านกาแฟที่ทำงานช่วงกลางวัน
บางคืนมากับกีตาร์และหมวกใบเดิม เธียร์เริ่มรู้จักตารางชีวิตที่แน่นเอียดของเธอ
มากขึ้นเรื่อยๆ เรียนตอนเช้า เสิร์ฟกาแฟตอนบ่าย ร้องเพลงตอนเย็นถึงดึก และ
บางคืนยังต้องนั่งแปลเอกสารฟรีแลนซ์ต่อจนถึงตีสอง

"ทำไมทำเยอะขนาดนี้" เธียร์ถามคืนหนึ่งขณะช่วยเก็บกล่องข้าวลดราคาให้เธอ
"เรียนอย่างเดียวก็หนักพอแล้วนะ"

อายเงยหน้ามองเขาพลาบยิ้มเศร้าๆ "ที่บ้านอายไม่มีใครส่งเรียนได้เต็มทีหรอกคะ
พ่ออายป่วยเป็นเบาหวานทำงานหนักไม่ไหวแล้ว แม่อายทำได้แค่ขายของเล็กๆ
น้อยๆ ที่บ้านต่างจังหวัด อายเลยต้องหาเงินเรียนเองทั้งหมด งานไหนพอทำได้อาย

ก็ทำหมด ขอแค่ไม่ผิดกฎหมายก็พอ"

เธียร์เจียบไปครูหนึ่งก่อนเล่าเรื่องของตัวเองบ้าง "ผมก็ไม่ต่างกันเท่าไรหรอก ส่งใบสมัครไปสิบกว่าที่แล้ว ยังไม่มีที่ไหนตอบรับเลย บางทีก็ท้อเหมือนกันนะ แต่ผมเลือกทำงานที่นี่เพราะมันไม่เหนื่อยเกินไป อย่างน้อยยังมีแรงเหลือไปสมัครงานต่อทุกวัน"

"นั่นแหละค่ะที่อายุชอบ" อายุพูดพลางยิ้มจริงใจ "คนที่รู้จักพักบ้าง ไม่ใช่คนที่อ่อนแออะค่ะพี่เธียร์ อายุว่ามันฉลาดต่างหาก"

คำพูดสั้นๆ ของเธอทำให้เธียร์รู้สึกดีขึ้นอย่างประหลาด ราวกับมีใครสักคนเข้าใจ การตัดสินใจที่เขาเองก็ยังไม่แน่ใจเต็มร้อยว่าถูกต้องหรือไม่ นับจากคืนนั้น ทั้งสองเริ่มคุยกันยาวขึ้นทุกครั้งที่เจอกัน จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของกะดึกที่เธียร์เริ่มรอคอย

| บทที่ ๓ — เพลงที่ไม่มีใครฟัง

คืนหนึ่งฝนตกปรอยๆ ตั้งแต่หัวค่ำ ถนนหน้าสถานีรถไฟฟ้าเจียบกว่าปกติ อายุนั่งร้องเพลงอยู่ใต้หลังคาทางเดินเชื่อมเป็นเวลาเกือบสามชั่วโมง แต่หมวกของเธอแทบไม่มีเงินเพิ่มขึ้นเลย คนเดินผ่านต่างเร่งฝีเท้าเพราะอยากหนีความเปียกชื้น

มากกว่าจะหยุดฟังเพลง

ชายวัยกลางคนคนหนึ่งเดินผ่านมาพร้อมพูดจาเสียดสี *"เด็กสมัยนี้ไม่เรียนหนังสือ
มามั่วสุมร้องเพลงขอเงินแบบนี้"* ก่อนจะเดินจากไปโดยไม่หันฟังคำอธิบายใดๆ
อายุก็ตรึมฝีปากแน่น สู้กลืนน้ำตาที่เอ่อคลออยู่ในตาไว้ให้ได้

ดึกคืนนั้นเมื่อเธอลากเท้าที่เมื่อยล้าเข้าร้านสะดวกซื้อ เขียร์สังเกตเห็นความผิดปกติในแววตาของเธอทันที *"เป็นอะไรหรือเปล่า"* เขาถามพลางเดินอ้อมเคาน์เตอร์ออกมา

อายเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ฟังด้วยเสียงสั่นเครือ *"บางที่อายก็สงสัยตัวเองนะคะ
ว่าที่ทำแบบนี้มันคุ้มค่าจริงไหม หรืออายแค่กำลังหลอกตัวเองว่าสู้อยู่"*

เขียร์ไม่ตอบทันที เขาเดินไปหยิบกล่องข้าวต้มร้อนๆ จากไมโครเวฟหลังร้านมาวาง
ตรงหน้าเธอ แล้วนั่งลงข้างๆ *"เพลงที่ไม่มีใครฟังในคืนนี้ ไม่ได้แปลว่าเพลงมันไม่
เพราะนะ"* เขาพูดเบาๆ *"ลองร้องให้ผมฟังสักเพลงได้ไหม อย่างน้อยคืนนี้มีคนหนึ่งที่
ตั้งใจฟังจริงๆ"*

อายมองเขาด้วยความประหลาดใจก่อนจะหยิบกีตาร์ขึ้นมาดีดเบาๆ ร้องเพลงโปรด
ของตัวเองท่ามกลางร้านสะดวกซื้อที่ไม่มีลูกค้าคนอื่น เสียงเพลงของเธอค่อยๆ
กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้งเมื่อรู้ว่ามีคนหนึ่งกำลังฟังอยู่จริงๆ ไม่ใช่แค่เดินผ่านไป

| บทที่ ๔ – ใบปฏิเสธใบที่สิบเอ็ด

สัปดาห์ถัดมา อีเมลปฏิเสธจากบริษัทที่เจียร์สัมภาษณ์ไปเมื่อสัปดาห์ก่อนส่งเข้ามาในกล่องจดหมาย เป็นใบปฏิเสธใบที่สิบเอ็ดนับตั้งแต่เรียนจบ เขานั่งจ้องหน้าจอโทรศัพท์อยู่นานหลังเลิกกะ ไม่พูดอะไรกับใคร

อายุที่แหวะมาซื้อของตามเคยสังเกตเห็นสีหน้าผิดปกติของเขา "เป็นอะไรกะพี่เจียร์"

เจียร์ถอนหายใจยาวก่อนเล่าให้ฟัง "สิบเอ็ดที่แล้วนะ ที่ปฏิเสธผม บางทีผมก็เริ่มคิดว่าตัวเองอาจจะไม่เก่งพอ หรือเลือกงานผิดสาขาไปตั้งแต่แรก เพื่อนร่วมรุ่นหลายคนได้งานกันหมดแล้ว มีแต่ผมที่ยังติดอยู่ที่เดิม"

"พี่เจียร์ลองคิดแบบนี้ดูไหมคะ" อายุพูดพลางนั่งลงข้างๆ "การที่พี่ยังไม่รับงานที่ทำให้ตัวเองพังไปเลย ไม่ได้แปลว่าพี่แพ้ นะคะ อายุว่ามันคือการรู้จักเลือกอนาคตของตัวเองต่างหาก คนที่รับรับงานแรกที่ผ่านมาโดยไม่ดูเลยว่าไหวไหม สุดท้ายอาจจะพังเร็วกว่าคนที่รอโอกาสที่ใช้ก็ได้"

เจียร์เงยหน้ามองเธอ รู้สึกได้ถึงความจริงใจในคำพูดนั้น "อายุพูดแบบนี้ได้ยังไง ทั้งที่ตัวเองเหนื่อยกว่าผมตั้งเยอะ"

อายุยิ้มเบาๆ "ก็เพราะอายุเหนื่อยมากพอที่จะรู้ว่า ความเหนื่อยที่มีความหวังกับความเหนื่อยที่ไม่มีทางออก มันต่างกันแค่ไหน พี่เจียร์ยังมีความหวังอยู่ค่ะ แค่มองแค่ยังไม่เจอที่ที่ใช้เท่านั้นเอง"

คินนั้นเจียร์นอนไม่หลับ แต่ไม่ใช่เพราะความท้อแท้เหมือนคินก่อนๆ อีกต่อไป เขา
นั่งแก้ไขเรซูเม่ของตัวเองใหม่อีกครั้งด้วยความหวังเล็กๆ ที่อายุจะดีขึ้นมาให้

| บทที่ ๕ — งานที่พอดี

สองสัปดาห์ผ่านไป เจียร์ได้รับอีเมลนัดสัมภาษณ์จากบริษัทซอฟต์แวร์ขนาดเล็ก
แห่งหนึ่งย่านชานเมือง เจ้าของบริษัทเป็นวิศวกรรุ่นพี่ที่เพิ่งเปิดกิจการได้ไม่กี่ปี วัน
สัมภาษณ์ เจียร์ตอบคำถามอย่างตรงไปตรงมาว่าเขาให้ความสำคัญกับสมดุลชีวิต
พอๆ กับผลงาน ไม่ใช่เพราะขี้เกียจ แต่เพราะเชื่อว่างานที่ยั่งยืนต้องมาจากคนที่มี
แรงเหลือจะทำงานได้ดีในระยะยาว

สามวันต่อมา อีเมลตอบรับงานส่งเข้ามา เวลาทำงานเก้าโมงถึงห้าโมงเย็น ไม่ต้อง
ทำงานล่วงเวลาบ่อย เงินเดือนไม่ได้สูงที่สุดในตลาด แต่เพียงพอและเหมาะสมกับ
ชีวิตที่เขาอยากมี เจียร์รีบวิ่งไปหาอายุที่กำลังเฝ้าร้านขายของชำเล็กๆ ของป้าใกล้
ปากซอยในเย็นวันนั้นทันทีที่รู้ข่าว

"อาย! ผมได้งานแล้ว!" เขาตะโกนบอกด้วยรอยยิ้มกว้างที่สุดในรอบหลายเดือน

อายุกระโดดดีใจจนของบนเคาน์เตอร์ร้านเกือบหล่น *"จริงหรือคะ! บอกอายหน่อย
ว่างานเป็นยังไง!"*

เธียร์เล่าทุกรายละเอียดให้ฟังด้วยความตื่นเต้น ก่อนจะถามถึงชีวิตของเธอบ้าง
อายเล่าว่าป้าเจ้าของร้านขายของชำเริ่มไว้ใจให้เธอดูแลร้านเป็นประจำสัปดาห์ละ
สี่วันแทนที่จะเรียกมาเป็นครั้งคราว ทำให้มีรายได้มั่นคงขึ้นบ้าง ส่วนงานแปลฟรี
แลนซ์ก็เริ่มมีลูกค้าประจำที่ส่งงานมาสม่ำเสมอ ทำให้เธอค่อยๆ ลดจำนวนวันที่
ต้องออกไปร้องเพลงเปิดหมวกลงได้

"ในที่สุดเราก็เริ่มมีที่ยืนที่มั่นคงขึ้นทั้งคู่เนอะ" อายพูดพลางยิ้มด้วยความโล่งใจ

*"ใช่" เธียร์ตอบ มือหนึ่งเอื้อมไปจับมือเธอเบาๆ "และผมว่ามันมั่นคงขึ้นเพราะเรามี
กันและกันด้วยนะ"*

| บทที่ ๖ — เสียงเพลงในคืนที่ไม่เหนื่อย

หนึ่งเดือนหลังจากเธียร์เริ่มงานใหม่ เย็นวันเสาร์ที่ทั้งคู่ว่างตรงกันเป็นครั้งแรกใน
รอบหลายสัปดาห์ เธียร์ชวนอายไปนั่งเล่นที่สถานีรถไฟฟ้าเดิมที่เธอเคยร้องเพลง
เปิดหมวก เขาซื้อกีตาร์ตัวใหม่ราคาไม่แพงมาเป็นของขวัญให้เธอ แทนกีตาร์ตัว
เก่าที่สายเริ่มสึกจนเสียงเพี้ยน

*"คืนนี้ไม่ต้องร้องเพื่อเงินนะ" เธียร์บอกพลางยื่นกีตาร์ตัวใหม่ให้ "ร้องเพื่อสนุก
อย่างเดียวได้ไหม ผมอยากฟังอายร้องเพลงแบบไม่ต้องกังวลเรื่องหมวกบ้าง"*

อายรับกีตาร์มาด้วยดวงตาเป็นประกาย ก่อนดีดเพลงแรกที่เธอแต่งขึ้นเองในคืนที่เหนื่อยที่สุดคืนหนึ่ง เพลงที่พูดถึงคนสองคนที่ต่างใช้ชีวิตคนละแบบ แต่กลับมาเจอกันในกะดึกของร้านสะดวกซื้อธรรมดาๆ แห่งหนึ่ง เสียงเพลงของเธอลอยไปตามลมเย็นยามเย็น มีคนเดินผ่านหยุดฟังบ้าง เดินผ่านไปบ้าง แต่ครั้งนี้อายไม่ได้กังวลอีกต่อไปว่าจะมีใครหยุดฟังหรือไม่

เพราะคนสำคัญที่สุดที่ตั้งใจฟังเธอเสมอ นั่งอยู่ข้างๆ เธอแล้วตลอดเวลา

เมื่อเพลงจบลง เอียร์ปรบมือให้เธออย่างตั้งใจที่สุด *"เพราะที่สุดเท่าที่เคยฟังมาเลย"*

อายหัวเราะเบาๆ พลังฟังไหล่เขา *"ขอบคุณนะค่ะ ที่เป็นคนแรกที่ทำให้อายรู้สึก
ว่าเพลงของอายมีความหมาย ไม่ใช่แค่เครื่องมือหาเงิน"*

"ก็ต้องขอบคุณอายเหมือนกัน" เอียร์ตอบพลังกอดเธอไว้นั่น *"ที่ทำให้ผมรู้ว่าการ
หางานที่พอดีกับชีวิต ไม่ใช่เรื่องน่าอายเลย ตราบใดที่เรายังมีใจสู้ และมีคนที่คอย
เดินเคียงข้างกันไป"*

สองคนนั่งฟังเสียงรถไฟฟ้าวิ่งผ่านไปมาท่ามกลางแสงไฟสถานียามเย็น ไม่มีใครใน
สองคนรู้ว่าอนาคตข้างหน้าจะโรยด้วยอะไรอีกบ้าง แต่สิ่งหนึ่งที่ทั้งคู่มั่นใจคือ ไม่ว่า
จะเหนื่อยแค่ไหน พวกเขาจะไม่มีวันต้องเดินคนเดียวอีกต่อไป

ชีวิตของคนธรรมดาสองคนอาจไม่มีอะไรน่าตื่นเต้น ไม่มีปาฏิหาริย์ ไม่มีโชคช่วย

มีเพียงความพยายามทุกวัน และมีมือของใครอีกคนที่ยื่นมาจับไว้ในวันที่เหนื่อยที่สุด

เพราะบางครั้งความรักที่แท้จริง ก็แค่การมีใครสักคนคอยเดินเคียงข้างกัน

ในทุกกะดึกของชีวิตที่ต้องต่อสู้

— จบบริบูรณ์ —